

A fogadalomtétel után Torkos Ákos-József vett búcsút a teológus közösségtől, aki megköszönte a szülők támogatását, a tanárok segítségét a lelkeszi szolgálatra való felkészülésben és a diáktársak által biztosított közösséget. (Kibúcsúzó beszédének szövegét a beszámoló végén közöljük.)

Az ünnepélyes esemény záró mozzanataként Kató Béla püspök vette át a végzett hallgatókat a két egyházkerület nevében, és a szokásos befogadó nyilatkozat helyett Reményik Sándor *Verbum caro factum est* című versével ajándékozta meg a végzett hallgatókat és az ünneplő közösséget, amelyet Mátyus Ilona nyugdíjas tanárnő szavalt el. A vers címe ismerősen csengett mindazok számára, akik sokszor álltak a díszteremben e felirat előtt: „szemben az alattomosan kúsó idővel”. A nagy lelki átéléssel tolmácsolt költemény útravalóul szolgált az egyetemi képzésből kilépő és az egyházi szolgálat útjára induló hallgatóknak:

*S ne engedd, hogy elbízjuk magunkat
Sem fegyverben, sem észben, sem erőben,
Sem akaratban, sem csalfa időben,
Csak abban, ami örökkévaló:
Te igédben, mindenkit üdvözítőben.*

Búcsúszavak

Főtiszteletű Püspök Úr, nagytiszteletű Egyházi Képviselők és Tanári Kar,
kedves Diákok, szeretett Családtagok, Rokonok és Barátok!

Eljegyezlek magamnak örökre, eljegyezlek magamnak az igazság és a törvény, a szeretet és az irgalom ajándékával – így hangzik évfolyamunk vezérigéje. Ez az ige Hóseás próféta idejében hangzik el (2,21), amikor Isten választott népe új lehetőséget kap arra, hogy a „nem nép” állapotából újra Isten népévé legyen. Ezt Isten úgy való-

sítja meg, hogy a pusztába vezeti ki Izrael fiait, szívhez szólóan beszél velük, és mint egy menyasszonyt elpecsételi magának őket. Mennyire bensőséges kapcsolat ez. Isten az ő népének helyezi szívére, hogy jelenléte fogja kíséri őket.

Templom és pecsét. Ez a két erőteljes szó jelentette számunkra azt, hogy a reformáció 500. évében nemcsak arra emlékeztünk: még mindig itt vagyunk és vágyunk visszatérni a gyökerekhez, hanem mi, akik itt most vagyunk előttetek és fogadalmat tettünk, arra is emlékezünk, ugyanabban az évben indultunk el, hogy valamit mi is hozzátegyünk ahhoz, amit reformátoraink haj-

dan átadtak nekünk. Hisszük, hogy Isten erre választott el és jegyzett el minket magának örökre.

Templom és pecsét. A pecsét valamit komolyat, hivatalosat, fontosat jelent. Lehet jel, aminek köszönhetően most itt állunk; annak, hogy Isten elpecsételt minket az ő a Szentlelkével. Aztán vezette lépteinket, fogta kezünket és szeretetével takart be minket. De hol kezdődött mindez? Otthon, ahol megszülettünk, felnőtünk, ahol neveltek és vigyáztak ránk féltő szeretettel, s ahova mindig visszatérünk. Az otthon az a hely, ahol mindig vártak haza, ahol az atyai intés és az anyai meleg szív mindig fel tudott tölteni. Ezért most hadd köszönjük meg nektek, szeretett szüleink, hogy ott voltatok mellettünk, támogattattatok, és ha útra keltünk, mindig megkérdeztétek: Mikor jössz haza? És köszönjük testvéreinknek és nagyszüleinknek, a feleségnek vagy a férjnek és barátainknak is, hogy támaszaink voltak, hogy igazi társsá lettek számunkra ezen az úton is.

De otthonná lett számunkra a templom is. Isten népe számára fontos volt ez a hely, mert ott áldozhattak az Úrnak. A templom számunkra is az a hely, ahova vittük örömeinket és cipeltük fájdalmainkat, s ahol keblére ölelt a Szent, és ölelésében leltünk igazi csendességre, merítettünk erőt és indultunk el, hogy aztán megérkezzük ide a teológiára, ahol sok mindent megtapasztaltunk. Van, aki itt talált új, biztonságot adó otthonra, ahol nemcsak a falak nyújtottak védelmet és biztonságot, hanem az abban lakók is.

Tisztelt tanáraink, köszönjük, hogy vezettek, formáltak, neveltek minket. Bátoran mondhatjuk mindannyian, hogy sok mindent viszünk magunkkal: tudást, tapasztalatot, megannyi személyes élményt, prédikációt és áhítatot, amelyek által mélyebb értelmet nyert mindaz, amit megéltünk.

Mátys Ilona
nyugdíjas tanítónő szaval

Köszönjük az ifjúsági lelkésznek, az intézeti alkalmazottnak, hogy végigkísérték életünket, gyarapították személyes fejlődésünket.

Kedves diáktársaink, búcsúznánk, de valahogy nagy nehezünkre esik. Olyan sok mindent adtatok nekünk. Mosolyt, együttérző könnyeket, kedves szavakat, öleléseket, barátságokat, történeteket és beszélgetéseket. Magunkkal visszük arcotokat, és mindig szeretettel emlékezünk vissza rátok. Vigyázzatok egymásra, és gondoljatok ránk is.

Isten eljegyezett önmagának örökre – mondjuk most hálás örömmel, s amikor lezárul a szolgálatra való készülésünknek ez a szakasza, ezzel a boldog tudattal indulunk tovább, hogy reménység szerint hű-

séges „társai” lehessük a szolgálatban és jó embertársai egymásnak. Mert ahogyan az istenismeret azzal kezdődik, hogy Isten ígéjére hallgatunk, ugyanúgy a felebaráti szeretet is azzak kezdődik, hogy megtanulunk odafigyelni egymásra.

Főtiszteletű Püspök Úr! Tisztelettel kérem, hogy vegyen át minket egyházunk joghatóságába.

Torkos Ákos-József

Lezárult a 2022–2023-as akadémiai év

Június 25-én délután hat órakor hagyományos keretek között került sor az akadémiai évzáró ünnepélyre. A Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet fennállásának 74. évzáró ünnepélyén Kovács Sándor rektor értékelte a 2022–2023-as tanév személyi változásait, eseményeit, valamint a diákság, a tanári kar és az adminisztráció tevékenységét. Megköszönte mindazok munkáját, akik a maguk helyén különféle módon járultak hozzá a tanév sikereihez, eredményeihez. (A rektor évzáró beszédét az lábbiakban közöljük.)

Az évvértékelő beszédet követően került sor a diákság díjainak átadására. Az intézet elismerését fejezte ki a 2022–2023-as tanévben a tanulmányi, tudományos, diakóniai, szervezési, illetve sporttevékenységek terén kiemelkedő eredményeket elérő hallgatóknak, és teljesítményeiket könyvvutalvánnyal jutalmazta.

A hatodéves végzős hallgatók nevében Horváth József mondott búcsúbeszédet: reflektált az elmúlt hat év tapasztalataira, a lelkipásztori szolgálatra való fel-